Dissabte 3 de Pasqua

Text de l'Evangeli (*Jn* 6,60-69): En aquell temps, havent-ho sentit molts dels seus deixebles, digueren: «És dur aquest llenguatge! Qui el pot escoltar?». Però sabent Jesús en el seu interior que murmuraven sobre això els seus deixebles, els digué: «¿Això us escandalitza? Doncs, ¿si veiéssiu el Fill de l'home pujar on era abans? L'Esperit és el que vivifica, la carn no serveix de res. Les paraules que us he dit són Esperit i vida. Però hi ha alguns entre vosaltres que no creuen». Perquè sabia Jesús des del començament qui eren els qui no creien, i qui l'havia de trair. I deia: «Per això us he dit: ningú no pot venir a mi si no li és donat pel Pare».

Des d'això, molts dels seus deixebles tornaren enrere i ja no caminaven amb ell. Digué, doncs, Jesús als Dotze: «¿És que també vosaltres voleu anar-vos-en?». Li respongué Simó Pere: «Senyor, a qui anirem? Tu tens paraules de vida eterna; i nosaltres hem cregut i hem sabut que tu ets el Sant de Déu».

© Albada Editorial / evangeli.net

«Tu tens paraules de vida eterna»

Mn. Jordi PASCUAL i Bancells
(Salt, Girona, Espanya)

Avui acabem de llegir a l'Evangeli el discurs de Jesús sobre el Pa de Vida, que és Ell mateix que es donarà a nosaltres com a aliment per a les nostres ànimes i per a la nostra vida cristiana. I, com sol passar, hem contemplat dues reaccions ben diferents, si no oposades, de part dels qui l'escolten.

Per alguns, el seu llenguatge és massa dur, incomprensible per a la seva mentalitat tancada a la Paraula salvadora del Senyor, i sant Joan diu —amb certa tristesa— que «Des d'això, molts dels seus deixebles tornaren enrere i ja no caminaven amb ell» (Jn 6,66). I el mateix evangelista ens dóna una pista per a entendre l'actitud d'aquestes persones: no creien, no estaven disposades a acceptar les ensenyances de Jesús, sovint incomprensibles per a elles.

Per altra banda, veiem la reacció dels Apòstols, representada per sant Pere: «Senyor, a qui anirem? Tu tens paraules de vida eterna; i nosaltres hem cregut» (Jn 6,68-69). No és que els dotze siguin més llestos

que els altres, ni tan sols més bons, ni potser més entesos en la Bíblia; el que sí són és més senzills, més confiats, més oberts a l'Esperit, més dòcils. Els sorprenem de tant en tant en les pàgines dels evangelis equivocant-se, no entenent Jesús, discutint-se sobre quin d'ells és el més important, fins i tot corregint el Mestre quan els anuncia la seva passió; però sempre els trobem al seu costat, fidels. El seu secret: l'estimaven de debò.

Sant Agustí ho expressa així: «No deixen empremta en l'ànima els bons costums, sinó els bons amors (...). Això és en veritat l'amor: obeir i creure a qui s'estima». A la llum d'aquest Evangeli ens podem preguntar: on tinc posat el meu amor?, quina fe i quina obediència tinc en el Senyor i en el que l'Església ensenya? quina docilitat, senzillesa i confiança visc amb les coses de Déu?

Pensaments per a l'Evangeli d'avui

- «El Pa eucarístic, fàrmac d'immortalitat, antídot contra la mort» (Sant Ignasi d'Antioquia)

- «'També vosaltres voleu marxar?'. Aquesta inquietant provocació ressona en el cor i espera de cadascun una resposta personal» (Benet XVI)

- «El primer anunci de l'Eucaristia va dividir els deixebles, així com els va escandalitzar l'anunci de la passió (...). L'Eucaristia i la Creu són pedres d'ensopec (...). 'I vosaltres també us en voleu anar?' (Jn 6,67): aquesta pregunta del Senyor ressona a través dels temps, invitació del seu amor a descobrir que només Ell posseeix 'les paraules de la vida eterna' (Jn 6,68)» (Catecisme de l'Església Catòlica, nº 1.336)